

Karol Becker
Oda do Aleksa

Aleksie,
My dwaj, oba cwaj!
Pozwolisz mi powiedzieć, w tym kręgu,
że znamy się od dawna,
tak jak dwa stare konie w zaprzęgu.
I jak w starym przysłowiu:
choć bardzo się lubimy
to jeszcze bardziej się czubimy.
Lecz, Aleksie, mój druhu,
tym razem Cię zawiodę,
i z nadmiaru przyjaznych uczuć
będę Cię oszczędzać,
wszelkie nutki krytyczne,
choć z trudem, będę odpędzać.

Cieszę się, że nareszcie o Tobie książkę napisano.
O tym, jak odważnie kroczyłeś swoją stromą,
polsko-izraelską ścieżką, niezbyt lubianą.
O tym, jak próbowałeś po obu stronach
gwałcić biurokrację,
udowodniając i dosłownie
przepychając z wielkim impetem naszą rację.
O tym, jak uwodziłeś entuzjastki dialogu
w obu krajach
spacerami po grejpfrutowych gajach,
opowiadając im baśnie
o kibucowych zwyczajach.
O tym, jak
z konferencji na konferencję, które organizowałeś,
świętą i ostatnią prawdę
o stosunkach polsko-żydowskich wykładałeś.
Jak z seminarium na seminarium, tak jak ja, z pianą na ustach,
racji stanu obu państw broniłeś
i o prawdę historyczną dla naszych
małolatów się wielce troszczyłeś.
I mnie, jak prawdziwy sarmata,
od moskiewskich pachółków wyzywałeś,
bo tak bardzo polskich hetmanów czcisz i kochałeś.
I mnie, nawet pośrodku nocy, budziłeś ze snu
by zawiadomić mnie bez tchu,
że Małysz ze skoczni narciarskiej skacze
i że bym czym prędzej to zobaczył.

I tu nieskładnymi słowy,
wstawię moją skromną osobę do uroczystej mowy:
Dzięki Ci, Aleksie, że ze mną podążałeś
i nasze wspólne idee realizowałeś.

Przebaczę Ci więc skłonność do zbytnej sarmacji
i życzę Ci w życiu dalszych,
jak najbardziej udanych realizacji.

Karol – Twój besserwisser i krytyk wieczny,
ale towarzysz wspólnej drogi
i przyjaciel serdeczny.

Lublin, 3 kwietnia 2014 roku
z okazji promocji książki *Historie z Bramy*. Alex Dancyg